

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 259.

Tredie Session.

77de Møde.

Onsdagen den 11te Februar.

(Forts.)

Lehmann (fortsat): Det blev udtryffeligt af den ærede Ordfører i Sagen om Indfødsrets Meddelelse i høi Grad paaanket, at her fremkom to Love, idet han meente, at Folk, som ikke satte mere Pris paa at faae dansk Indfødsret, end at de, efterat hele Aaret havde staaet dem aabent til at indgive deres Andragender desangaaende, dog kom for seent frem dermed, passende kunde vente. Men efterat der saaledes har været givet Indfødsret baade til dem, der have ventet i eet Aar, og dernæst til dem, der ere komne for sildigt, men dog saa betimeligt have indgivet deres Andragender, at de kunde fremlægges her, saa at tilstede en Efterhøst, det anseer jeg ikke for ønskeligt. Jeg skal forøvrigt kun fluttelig bemærke, at jeg kun betingelsesviis anseer det for godt, at saadanne Sager udelukkende forbeholdes Regjeringens Initiativ, idet jeg kan tænke mig Tilfælde, hvor Regjeringen, af Grunde, der ikke kunne billiges, kunde tilbageholde et saadant Andragende. I saa Tilfælde maa der være en Nødværgeret, maa der være en Mulighed for at forebringe Sagen for Rigsdagen, uden at den kommer umiddelbart fra Regjeringen; men udenfor dette Tilfælde anseer jeg det ikke for rigtigt, at saadanne Sager komme frem herfra, og jeg agter derfor i nærværende Tilfælde at stemme mod Sagens Fremme.

Varfod: Naar den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Scherning) har ønsket at høre Indenrigsministerens Mening om Sagen, saa glæder det mig, at jeg allerede har været istand til at fremhæve, hvad den forrige Indenrigsminister meente om Sa-

gen (Latter), og dersom den nuværende Indenrigsministers Mening skal høres om Sagen, vilde det upaatvivleligt være rigtigt at fremme den; thi det er den eneste Maade, hvorpaa hans Mening kan komme til at høres. — Med Hensyn til, hvad der blev fremhævet af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amt (Lehmann) skal jeg for det Første tillade mig at beklage, at den ærede Rigsdagsmand for Rjøge (Krieger) for Diebliffet ikke er paa sin Plads; han vilde upaatvivlelig langt bedre end jeg være istand til — og jeg troer næsten, at han vilde være opfordret dertil — at gjendrive den af den ærede Rigsdagsmand for Veile udtalte Anskuelse, at Indfødsrets Anerkjendelse ikke kan være Gjenstand for Lov. Det er et Spørgsmaal, der i den Grad er af juridisk Natur, at jeg ikke tør indlade mig derpaa. Naar den ærede Rigsdagsmand for Veile Amt dernæst har talt om at frembringe Lovforslag om Indfødsret for „Venner og Bekjendte“, skal jeg kun tillade mig dertil at bemærke, at jeg kun har seet den Mand, hvorefter her er Tale, een Gang i mit Liv; han hører altsaa ikke til mine „Bekjendte“; og havde han kunnet sætte sin Villie igjennem, havde jeg aldrig siddet paa denne Plads; han hører altsaa heller ikke til mine politiske „Venner“, saa at den Sigtelse, som blev fremsat af den ærede Rigsdagsmand for Veile med Hensyn til „Venner og Bekjendte“, troer jeg at have gjendrevet med Hensyn til begge Momenter. — Naar endelig den samme ærede Rigsdagsmand har ytret, at det var sagt af Ordføreren i Sagen angaaende den første Lov om Indfødsrets Meddelelse, at de, som kom bagefter, fik at vente, saa vil han upaatvivlelig erindre, at det var med Hensyn til, at de havde lagt saa ringe Interesse for Indfødsretten for Dagen, at de saa sildigt havde søgt den; men den Mand, som, saaledes